

Arrest

nr. 71 876 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren op 11 juli 2009 het Rijk te zijn binnengekomen en dienen op 14 juli 2009 een asielaanvraag in.

Op 7 januari 2010 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 12 april 2010 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 25 november 2010 bij arrest nr. 51 609, eveneens beslist de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 11 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 7 januari 2010 ongegrond wordt verklaard. Ook tegen deze beslissing dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV X).

Op 6 juni 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.06.2011 bij onze diensten werd ingediend door:-

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en);

Artikel 9ter - § 3 4° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art "187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Betrokkene haalt in zijn aanvraag 9ter (dd 06.06.2011) dezelfde medische aandoeningen en elementen aan zoals beschreven in een eerdere aanvraag (dd 0701.2010) en medische aanvullingen (dd 10.09.2010 en 20.10.2010), die ongegrond werd verklaard (dd 11.04.2011). (…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

“Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de nieuwe aanvraag gebaseerd is op dezelfde medische aandoeningen en elementen zoals beschreven in de eerste aanvraag.

Terwijl artikel 9 ter §3, 4° stelt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° in de gevallen bepaald in artikel 9 bis §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk op grond van de huidige bepaling. "

Terwijl dus allereerst dient rechtgezet te worden dat de wettekst niet spreekt over dezelfde aandoeningen maar (enkel) over dezelfde elementen; dat dit uiteraard veel ruimer gaat.

Terwijl uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekers in hun eerste aanvraag dd 7/1/2010 inderdaad de ernstige depressie (en dus psychiatrische aandoening) van verzoeker hadden aangehaald; dat echter noch in de initiële aanvraag, nog in de 2 aangehaalde aanvullingen door de behandelende arts psychiater, dr. D. (...) enige uitspraak werd gedaan omtrent de mogelijkheden tot terugkeer naar Armenië, laat staan de behandeling aldaar en/of de risico's ingeval van terugkeer naar Armenië.

Dat de aanvraag en de 2 aanvullingen zich telkens beperkten tot het definiëren van de ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling (in België onder verstaan).

Dat dr. D. (...) zich enkel uitsprak over de origine van het post traumatisch stresssyndroom waarbij hij verwees naar de fysische en psychische trauma's (met comateuze staat) opgelopen tijdens de rellen in Armenië in de verkiezingsperiode van februari 2009.

Terwijl het bestaan van een ernstig PTSD dus weliswaar werd bevestigd, doch dat er geen enkele uitspraak werd gedaan over de behandeling van dat syndroom in Armenië en/of de risico's ingeval van terugkeer; dat de behandelende psychiater deze overwegingen niet heeft opgenomen in zijn bevindingen omdat hij de patiënt in België behandelt en dus in eerste instantie die hypothese niet onderzoekt, en ook omdat de standaard medische attesten daar in feite ook geen standaard vragen over stellen; dat de geneesheer adviseur bijvoorbeeld hierover wel vragen had kunnen stellen bij dr. D.(...).

Terwijl hoe dan ook vaststaat dat de kern van de (nieuwe) discussie in casu precies dit punt betreft, namelijk te weten of er risico's bestaan in het licht van de aard van de aandoening en de origine van het post traumatisch stresssyndroom in geval verzoeker naar Armenië zou moeten terugkeren.

Terwijl verzoeker in zijn beroepsverzoekschrift dd 25/5/2011 zijn standpunt daaromtrent heeft uiteengezet.

Terwijl hij ook nav de ongegrondheidsbeslissing deze problematiek heeft voorgelegd aan zijn behandelend psychiater, bij wie verzoeker al meer dan 1 jaar begeleid wordt, en dat deze zonder aarzelen zijn advies ivm terugkeer uitdrukkelijk heeft meegedeeld in het nieuwe standaard medisch attest dd. 17/5/2011 dat een terugkeer contra-geïndiceerd is en een behandeling dient gevolgd te worden in een veilige omgeving; onder B wordt uitdrukkelijk vermeld dat de "noodzaak bestaat om een terugkeer naar het pathogene milieu te vermijden"

Terwijl de psychiater dus duidelijk standpunt inneemt voor behandeling in een veilige omgeving en terugkeer tegen aanbeveelt.

Terwijl de behandelende huisarts eveneens een standaard medisch attest heeft ingevuld en daar ook nog uitdrukkelijk in vermeld " dat gezien de medische structuur in het thuisland en de voorgeschiedenis een terugwijzing onverantwoord is in deze casus en misdadig tov van patiënt.

Terwijl de psychologe in haar attest eveneens benadrukte dat "retourner sur les lieux ne ferait qu'aggraver le trauma vécu" (terugkeren naar de plaats zou alleen maar het trauma verergeren).

Terwijl deze argumenten en elementen uitvoerig aan bod worden gebracht in de nieuwe aanvraag ogv artikel 9 ter, ingediend op 25/5/2011.

Terwijl daarin ook uitdrukkelijk wordt gevraagd om dit nieuwe aspect, dat minstens nieuw is in de zin dat het voordien geen voorwerp uitmaakte van enige discussie te onderzoeken :

De psychiater bevestigt het bestaan van "een fysiek en psychisch trauma ten tijde van de rellen in zijn land met comateuze toestand " en het voortbestaan "sedert het trauma in Armenië " van stress, permanente angst, verstikkingsangst, hyper irritabiliteit, slapeloosheid, apathie, wantrouwen, schuldgevoel enz, compatibel met de diagnose van een posttrauma.

De psychiater vermeldt expliciet de noodzakelijkheid om een terugkeer in het pathogene milieu te vermijden, dat hem onveilig maakt, waar hij bedreigd wordt.

Het is precies dit gegeven dat mijn cliënten u thans vragen te onderzoeken en u hierbij eventueel te laten inlichten door een psychiater, minstens contact op te nemen met Dr. D. (...).

Het terugsturen van de Heer B. (...) naar Armenië doet immers ernstige vragen rijzen bij een risico op schending van artikel 3 EVRM omdat het algemeen aanvaard is in de psychiatrische literatuur dat het terugsturen van een slachtoffer naar de plek waar een trauma is ontstaan mogelijks als een trigger kan werken met retraumatisatie als gevolg en mogelijks verergering van de psychische toestand.

Dat de psychiater in casu eveneens deze terugkeer afwijst.

Dat daarom in casu de "adequate behandeling" niet enkel mag onderzocht worden onder het licht van de criteria beschikbaarheid en toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen, zonder enig oog voor de bijzonder aard, met name de posttraumatische stoornis, van deze precieze aandoening.

Dat het terugsturen naar het land van de "beul" moeilijk verenigbaar is met een adequate behandeling.

De behandeling bestaat uit medicatie en een psychiatrische (IXJ2 maand) en psychologische (2X /maand) begeleiding, die betrokkene nauwgezet opvolgt.

De psychiater bevestigt nogmaals dat de behandeling maanden zal duren, in een veilig milieu althans en dat de terugkeer naar het land tegenaangewezen is.

De aandoening is dermate ernstig dat een stopzetting van deze behandeling de anxiodepressieve staat zal verergeren, in een anxiogeen milieu.

De psychiater benadrukt meermaals de noodzaak van een genormaliseerd levensmilieu.

Betrokkene legt ook een attest voor van Dr. BURSSENS (4) die eveneens deze toestand bevestigt en herhaalt dat een terugsturen naar Armenië misdadig zou zijn... Volgens hem is suïcide zeer waarschijnlijk.

Ik voeg ook nog een attest van de psychologe bij ter informatie en om aan te tonen dat de Heer B. (...) het ernstig neemt met zijn behandeling (5); bovendien wordt ook in dit attest verwezen naar de moeilijkheden ivm beschikbaarheid en toegankelijkheid van -in het bijzonder- psychiatrische zorgen.

Men kan dus niet spreken van het bestaan van een adequate behandeling in Armenië, vooral omdat het trauma opgelopen werd in Armenië en de Heer B. (...) met zijn kwetsbaar profiel ernstig risico loopt op hertraumatisatie door terugkeer in het pathogene milieu. "

Terwijl het dus afdoende vaststaat dat niet is voldaan aan de voorwaarden van de wet om de nieuwe aanvraag onontvankelijk te verklaren, stellende dat "de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag op grond van artikel 9 ter.

Fundamenteel is dus de vaststelling of er in de nieuwe aanvraag al dan niet nieuwe elementen/argumenten worden ontwikkeld, (niet of het om dezelfde ziekte gaat bvb);

Terwijl men niet anders kan doen dan vaststellen dat er in de nieuwe aanvraag nieuwe elementen worden aangevoerd en dat er manifest een nieuw juridisch debat werd gevraagd omtrent de specifieke vraag of in geval van trauma opgelopen in het herkomstland, men kan volstaan met een algemene beoordeling van het bestaan en het toegankelijk zijn van psychiatrische behandeling, dan wel of er een bijzondere motivering vereist is mbt tot het risico op hertraumatisatie.

Dat hoe dan ook a priori kan gesteld worden dat het antwoord op een dergelijke vraag door specialisten dient beoordeeld te worden en hoe dan ook het voorwerp van een onderzoek ten gronde moet uitmaken."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat betrokkene in zijn aanvraag 9ter van 6 juni 2011 dezelfde medische aandoeningen en elementen aanhaalde zoals beschreven in een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf, die reeds ongegrond werd verklaard. Om deze reden wordt verzoekers' aanvraag onontvankelijk bevonden.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het op het ogenblik van de aanvraag geldende artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Verwerende partij verwijst in zijn motivering naar voormeld artikel en motiveert vervolgens:

“Betrokkene haalt in zijn aanvraag 9ter (dd 06.06.2011) dezelfde medische aandoeningen en elementen aan zoals beschreven in een eerdere aanvraag (dd 07.01.2010) en medische aanvullingen (dd 10.09.2010 en 20.10.2010), die ongegrond werd verklaard (dd 11.04.2011). (...)”

Verzoekers zijn het niet eens met deze motieven. Verzoekers bevestigen dat zij in hun aanvraag van 7 januari 2010 dezelfde aandoening voorlegden, doch zowel de initiële aanvraag als de twee aanvullingen definieerden enkel de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. Verzoekers voeren aan dat hun psychiater zich beperkte tot de origine van de depressie, doch geen enkele uitspraak deed over de mogelijkheden tot terugkeer naar Armenië of een mogelijke behandeling aldaar. Verzoekers benadrukken dat ook het standaard medisch attest hier geen vragen over stelt. Verzoekers menen dan ook dat de nieuwigheid ten opzichte van de eerste aanvraag erin bestond dat zowel zijn psychiater, als zijn huisarts en zijn psycholoog verklaarden dat *“een terugkeer naar het pathogene milieu vermeden moet worden.”* Verzoekers benadrukken nog dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat niet louter moet gekeken worden of het om dezelfde ziekte gaat, doch wel of er nieuwe elementen, argumenten werden ontwikkeld.

Verzoekers betogen terecht dat artikel 9ter, § 3, 4° op zich niet uitsluit dat een nieuwe aanvraag gebaseerd is op dezelfde aandoening als in een vorige aanvraag doch dat er wel nieuwe elementen aanwezig moeten zijn die nog niet eerder werden onderzocht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun nieuwe aanvraag hebben aangehaald dat hun nieuwe element erin bestaat dat de ‘nieuwe’ medische attesten stellen dat *“een terugkeer in het pathogene milieu vermeden dient te worden”*. Zij specificeren dat een terugkeer naar Armenië dient vermeden te worden nu dit de plek is waar het trauma is ontstaan.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier, dat in de beslissing van 11 april 2011 verzoekers’ eerste aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Uit de motieven van deze beslissing blijkt dat verweerder de aandoening uitvoerig heeft onderzocht en zoals verweerder in de nota terecht opmerkt de mogelijkheden van verzoeker om te reizen naar Armenië, de ondersteunende aanwezigheid van familieleden, de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland en de geografische en financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen heeft onderzocht. Hun psychiater gaf bij verzoekers’ eerste aanvraag reeds aan dat de origine van het post traumatisch stresssyndroom in Armenië ligt. Verweerder steunde zich voor de beoordeling van de medische attesten en de vraag of verzoekers aandoening kan worden behandeld in Armenië, met inbegrip van de vraag of de behandeling voorhanden is, op het medisch advies van de ambtenaar- geneesheer. In dit advies, dat aan verzoekers onder gesloten omslag, samen met de bestreden beslissing van 11 april 2011 werd ter kennis gebracht, stelde de ambtenaar-geneesheer dat *“uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 29-jarige man*

posttraumatische klachten vertoont na een fysiek en psychisch trauma in Armenië in februari 2008”. Vervolgens somt de arts de verschillende klachten op en stelt vast dat verzoeker hiervoor in behandeling is bij een psychiater die tevens een behandeling met medicatie voorschreef. Hieruit blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer en aldus ook verweerder rekening hield met de bijzondere aard van verzoekers aandoening en met de link met Armenië, met name dat het trauma in Armenië is ontstaan. Gelet op de formulering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd overigens verzoekers aandoening onderzocht in het kader van een terugkeer naar Armenië.

Verzoekers slagen er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat *“het dient vermeden te worden verzoeker terug te sturen naar het pathogene milieu”*, of met andere woorden de link tussen de ziekte en de behandeling ervan in Armenië, niet zou zijn onderzocht. Het loutere feit dat verzoekers en hun artsen het niet eens zijn met de conclusies van verweerder bij het onderzoek van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf, toont niet aan dat verweerder thans ten onrechte besluit dat het aangehaalde element reeds werd onderzocht tijdens de eerste aanvraag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat verweerder is nagegaan of er nieuwe elementen werden aangebracht en dat hij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoekers tonen niet aan dat verweerder zich zou hebben beperkt tot de vaststelling dat zij zich op dezelfde aandoening beroepen zonder de andere elementen in rekening te nemen.

Gelet op het feit dat verweerder terecht concludeerde dat alle door verzoekers ingeroepen elementen van de tweede aanvraag reeds in hun eerdere aanvraag ten gronde werd onderzocht, kon hij op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk verklaren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel- of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM laten zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt. Bovendien blijkt uit de bespreking hierboven dat het door verzoekers aangehaalde nieuwe element reeds ten gronde werd onderzocht in het kader van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf en die ongegrond werd bevonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN